Ч. 202. Неділя 8 (21) вересня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій год. по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостевах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Новий спір з Угорщиною. — Берлиньска праса про подорож сербскої королівскої пари до Росиї. — Смерть бельґійскої королевої.)

До Fremdenblatt-у доносять з Будапешту, що угодові конференциї будуть дальше вести ся з початком слідуючого тиждня у Відни. — N. fr. Presse доносить, що др. Кербер носить ся з гадкою реконструкциї свого кабінету через дібране до него чеських і німецких парляментаристів. Здає ся, що в звязи з тим стоїть також побут міністра Резека в Празі. Др. Резек був у Ріґера і приймав у себе цілий ряд умірковаих Чехів зі сторонництва староческого. Відтак конферував довго з ческим маршалком Льобковіцом.

Дунаєць урвав кусень угорского берега і переніс єго на сторону Галичини. Єго властителї перейшли ріку, заняли урваний берег в посїдане і вбили там угорскі граничні палї. В Галичині запротестовано против того. Власти вислали на спірне місце жандармів, аби не допустити до бійки між спірними сторонами.

Як ми вчера доносили, вибирає ся король Александер сербский з женою в подорож до Росиї. Берлиньскі часописи, обговорюючи вагу тої подорожи, так справу представляють: Цар і цариця приобіцяли приняти королївску пару на дворі в Лївадиї. Ту обіцянку, якої сербский король довго не міг діждати ся, а яка тепер сповнить ся, зроблено — після гадки тих часописий певно і переважно з політичних причин. — Після всяких познак була би росийска дипльомация приневолена числити ся з наглим зворотом сербскої державної полїтики супротив Росиї, наколи би цар дальше відказував леґітимациї сербскій королївскій парі, а такий зворот не відповідав росийским плянам, тим більше, що з натугою великою ледво повело ся відклонити Сербію від Австриї. Сербска держава єсть придатною і для певних старанно підготовлених цїлий усмотреною фіґурою на росийскій шахівници в балканьскій справі. Значило би отже добре обдуману і майже викінчену росийску політичну роботу на Балканї поважно загрозити, наколи би Сербію знов вилучило ся із сеї ніжної мозаїкової будівлї. Бо сам погляд на ґеоґрафічну карту вказує, що Сербія значить для Росиї. Задля того політичні причини мали перевагу над особистими почуванями. Сербска королївска пара буде принята на царскім дворі, як недавно князь Фердинанд болгарский, а Сербія буде так само послушна цареви, як Болгария.

Королева бельґійска Генрика померла вчера в Спа, о годині $7\frac{1}{2}$ вечером. — Королева бельґійска, жена Леопольда II, Мария Генрієта Анна, архикняжна австрийска, уродила ся дня 23 серпня 1836 року, мала отже 66 літ. Була дочкою архикнязя Йосифа, палятина Угорщини. З єї супружя з королем Леопольдом походять дочки: б. архикняжна Стефанія, жена бл. п. архикнязя Рудольфа, Мария Людвика саско-кобурґска, жена кн. Филипа орлеаньского і княжна Клементина. — Смерть королевої прийшла нагле, при вечері, а ще вчерашні телеґрами доносили о поліпшеню здоровля у королевої. Вечером вчерашного дня, сидячи за столом, почула ся королева недобре і зімліла. Заки прикликано лїкарів, королева не жила; смерть була наслїдком острого удару серцевого. Секретар державний Гоффіне повідомив сейчас телеґрафічно о смерти королевої, короля і членів королївского дому, котрих в Спа не було. Коли розійшла ся вість про смерть королевої, зібрали ся перед палатою великі товпи публики. Часописи появили ся в чорних обвідках і присьвячують королевій горячі споминя. Завтра прибуде до Спа президент міністрів для підписаня документу о смерти королевої.

Новинки.

Львів дня 20 го вересня 1902.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував повітовими судиями секретарів суду: Тад. Малачиньского з Копичинець для Кракївця і дра Стан. Рубчиньского з Підволочиск для Збoрова та

ДОБРИЙ ВОВК.

(З росийского — Мачтета.)

Був собі вовк і мав двох синів; одного з них називали Драбом, а другий, молодший, ріс собі без імени...

Драб хитрий був. Нема що казати, вдав ся.... Зуби мав знамениті, шерсть густу, до того нюх острий, ніжний — о верству дороги занюхав чуже добро. Правдивий був то вовк. Притім розумів знаменито, як що робити, а ніякі сумніви, ніякі справи не лежали каменем на єго вовчій души. „Я родив ся вовком, отже і жити повинен як вовк“, — так думав собі. До ягнят не мав ніякого милосердія, знав се добре, що они родять ся лише на то, щоби їх їсти. Взагалї був то вовк розумний, яким вовк повинен бути; розумів свою вартість і у всїх умів доглянути власну користь. Ще молоко ссав, а вже показував талант, і радував серце родичів. Коли лише принесли єму що з ловів, сейчас пхав се в пащеку, воркотів, блискав очима, вимахував хвостом, на превелику утїху батька та неньки. А як лише трохи підріс, сейчас став славним.... Чи кінь де пропав, чи де не дорахували ся телята, чи здер хто шкіру з ягници — то певно було діло єго, Драба. Великої слави нажив собі: де лиш що пропало, де лиш замічали яку страту, все на него складали. — „То Драб винен“ — каже селянин. А Драб аж сам собі тамчасом дивує ся, ходить радий і веселий, клапає зубами, крутить хвостом і думає, якуби нову штуку утяти. І вовчиця єго сита і вовченята як у маслі плавають. Словом, батько і мати лише тілько роботи мали, що дякували Господу за такого сина.

— Ну, стара, тай діждали ми ся на старість потїхи! — з радостию говорив часом старий вовк, і в нагороду все драпав стару вовчицю за ухом.... Такого ти нам синка, таку підпору вродила, що хвалили єго і хвалили і не нахвалили ся.

А вовчиця на те лише дрібні сльози проливає з радости та притискає головку до грудей свого мужа.... Звісно, жіноча душа мягка, чого будь розжалить ся....

— А-я, а-я.... — відзиває ся через сльози. — Можна сьміло сказати: маємо правдиву потїху!

Інакше було з Безіменним.... Чи яка хиба була тому причина, чи то склало ся лише припадком, досить, що вовчої вдачі у него як би не було, ані одробини. Стара вовчиця мусїла нераз соромити ся, коли їй сусїдки дорікали. Нїгде правди дїти, серця батька і матери лише гризоту мали через молодшого сина.... Анї то зубів не мав, як треба, анї шерсти, а о нюху і инших спосібностях і говорити нема що; от вівця якась тай годї. На Драба, бувало, і глянути любо, а сей виглядав так, як би з роду все був під судом.... Добрі знакомі не могли з дива зійти і лише головами махали. Алеж бо то не чувана річ, щоби вовк утїкав від свого ремесла, не умів сего і того зловити, був малосерним і у своїм лобі носив не вовчі гадки. Одні, як то звичайно буває, Бог зна що виговорювали та шкодили добрій славі вовчиці, а инші жалували. „Ог нещастє, як плахта велике — тай годї! Дав їм Бог старшого сина аж любо, за те молодшим покаяв ся Боже! „Сказано нещастє!“

І тогди, як Безіменний на сьвіт приходив, зауважали злий знак: ворона викракала лиху ворожбу.... Вовчиця що лиш породила свому мужеви другого сина, аж тут нї з сего, нї з того, проклята ворона сїла на осици, махнула чорними крилами, покрутила хвостом і стала кракати:

— Ай, ай! а то що таке!.... Ходить по сьвіті чутка, що небавом великий лїс щезне.... зітнуть єго і місце, де стоїть, очистять... А і то кажуть, що вовки не будуть уже мали деописувати ся, возьмуть ся до них остро і не дозволять їм тисячу річий.... Кра — кра — кра!

— А бодай тобі пипоть виріс! — гукнув старий вовк — бо і справдї великий страх напав єго.

По лїсї розійшли ся трезожні вісти. Хоть то цокотухи всякі виговорюють і се і те, а не все справджує ся, то таки страх страхом. А нуж но все те стане ся?...

суд. ад'юнкта Казим. Шпнета з Глинян для Лопатина; дальше іменував секретарями суду: судию Ігн. Гонга зі Ст. Самбора для Перемишля, і ад'юнктів дра Ів. Вежбовского зі Самбора для Заліщик, Стан. Овского з Тисьмениці для Бучача. Стан Кіршнера з Теребовлї для Журавна. Йос. Стерчиньского для Коничпнець, Волод. Новосядловского з Ярослава для Грималова. Юст. Дзеровича з Чорткова для Снятина. Вит. Шнеля з Бродів для Бережан. дра Бол. Ґавіньского з Балигороду для Підволочиск, Алекс. Розлуцкофо з Олеська для Радехова, дра Фр. Мішалька з Коломиї для Яворова і Мих. Сучиньского з Кут для Турки.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва перенїс радника кр. суду і начальника суду повітового Вінк. Цїхоцкого з Гусятина до Болехова, судию Каз. Родаковского з Микулинець до Городенки і секретарів: Ів. Кметика зі Стрия до Станиславова. Стан. Годолього з Турки до Микулинець. Йос. Ґудзя з Журавна до Сянока. Кар. Й. Найгофа з Грималова до Залозець. дра Конст. Рибицкого з Залозець до Стрия, Мар. Конипьского з Микулинець до Болехова, дра Волод. Кульчицкого з Болехова до Львова і Йосифа Білиньского з Яворова до Львова.

— **Доповняючий вибір** посла на сойм краєвий з міскої курий Горлиці-Ясло відбув ся передвчера. В обох містах голосувало 1036 виборців; з тих одержав гр. Адам Скшиньский 652 голосів і став вибраний послом. Противник его др. Барановский одержав 382 голосів.

— **Віцепрезидент Намістництва** п. Лїдль виїхав за відпусткою до Абациї.

— **З львівскої полїтехніки.** В лїтнім семестрі 1901/2 р. було загалом записаних 830 слухачів, з котрих на виділї інжинериї 463, будівництва 39. будови машин 279 і хемії 49. З того числа походили 706 з Галичини, з Долїшної Австриї 3, зі Шлеска 4. з Буковини 9, з Чех 3, з Морави 1, з Угорщини 3. з Познаньщини 8, з польского королївства і Росиї 143, з Італїї, Румунїї, Перу, Бавариї, Болгариї, Франциї, Туреччини і Дальматиї по 1. — Що до народности і віроісповіданя дїлились на: 809 Поляків, 65 Русинів. 5 Чехів, по 2 Росиян і Болгарів і по 1 Німцю і Анґлїйцю; після обряду було: римо-кат. 668, греко-кат. 64. вірм.-кат. 3, протестантів 7, жидів 120.

— **Три рази денно** буде від дня 1 жовтня виходити N. fr. Presse, аби видержати конкуренцию з дневником Die Zeit. що почне виходити у Відни з початком слїдуючого місяця.

— **Ювилейні значки почтові** видасть небавом Болгария з нагоди 25-лїтного ювилею оборони Шипки. На значках будуть представлені картини з битв зведених в Шипці з турецкими войсками під проводом Сулейман паші.

— **Месть за покинене — і фальшовану паприку.** Алойс Сомбателї служив довгий час за льокая у якогось ґрафа в Будапештї і любив ся з кухаркою Тересою Герцман, котра також там служила. Аж ось ґраф помер і записав свому вірному слузї кілька тисячів корон. Сомбателї ставши „богачем“, не хотїв вже кухарки знати і покинув еї, а она так за то розсердила ся, що купила паприки і засипала нею невірному очи. В тій хвили арештував еї полїциянт і привів на полїцию, де межи нею а комісарем завела ся така розмова: Комісар: Чи жалуете того, що зробили? — Кухарка: Нї! Коли я вже тому нужденникови не подобаю ся, то нехай він вже ї другої не видить. — Комісар: Коли бо так не стало ся, як ви то хочете. — Кухарка: Як то? То він не ослїп? — Комісар: А нї, бо паприка була змішана з потовченою цеглою. — Кухарка: То я мушу за то зімстити ся. — Комісар: Коли так, то я вас не пущу. — Кухарка: То не на Алойзі, але на тім купци, що продав фальшовану паприку. Позаяк Сомбателї не жадав укараня своеї давної любки, то еї випущено на волю, а она чим скорше побігла до власти промислової з доносом на купця, що продав їй фальшовану паприку.

— **Нову комету,** котру Перріне відкрив дня 1 с м. на зьвіздарни Ляйк в Америцї, буде можна видїти голим оком вже від 24 с. м. а ще лїпше в перших днях жовтня. Але не треба гадати, що еї буде видко дуже ясно на небі, бо она покаже ся нам не длятого, мов би була дуже велика, але длятого, що підійде дуже близько землї. Еї буде видко лиш досить короткий час, бо она біжить в просторі сьвітовім довкола сонця як раз в противний бік як земля, отже ясність еї буде скоро слабнути. Дня 24 с. м. буде она сьвітити яснотою зьвізди 6-ої величини, або як раз так сильно, як ще людске око може добачити маленьку зьвізду на небі. Дня 3 жовтня буде мати ясноту зьвізди 5-ої величини, а дня 8 жовтня стане ще яснїйша. Може однакож бути, що она й не буде сьвітити зовсїм докладно після поданої тут сили ясноти, бо тепло сонця, що огріває ядро комети і тим способом викликує в нїм сьвітло, не завсїгди однакове, отже й сьвітло ядра після того буває сильнїйше і слабше. Нова комета знаходить ся тепер в громадї зьвізд званих Перзеєм і порушає ся через Чумацку дорогу до громади Касіопея. Найлїпше можна буде еї видїти, коли она дня 6 с. м. стане коло головної зьвізди в громадї Лебедя, що зве ся Денеб. Дня 9 жовтня прийде она в громаду Лїри, через котру перейде до трох днів. — Хто має „Товариша“ за рік 1902, той на поданих там картах зьвіздистого неба зможе легко відшукати місце, куди буде переходити згадана комета. При сїй нагодї звертаємо увагу, що „Товариша“ за 1902 р. можна ще дістати по знищеній цїнї 50 с. (25 кр.) у п. Сеня Ґорука, Львів, площа Домбровского ч. 1.

— **Велике спроневірене в лєндербанку.** В лєндербанку відкрито оногди велике спроневірене, пропало без слїду 4,600.000 К.! Спроневіреня допустив ся урядник головної каси Едмунд Єлїнек, котрий втїк заким ще відкрито брак тої суми. Спроневірене вийшло слїдуючим способом на верх: В четвер в полудне около першої години явив ся в головній касї лєндербанку директор Кука і зажадав від Єлїнека контрольної книги о станї готівки, котрий мав бути зревідований. Єлїнек встав, сказав, що нїбито іде по книгу і як пішов так вже більше й не вернув. Директор анї нїхто в банку не знав аж до то тої хвилї о спроневіреню. Аж коли Єлїнек не вертав, викликало то велике підозріне і зараз розпочала ся ревізия, а рівночасно повідомлено і полїцию що Єлїнек пропав. Ще тогди, коли приступлено до ревізиї, нїхто не хотїв вірити, щоби показало ся якесь велике спроневірене; всї гадали, що буде лиш якийсь нелад в книгах або якась мала шкода, бо Єлїнек був дуже пильним урядником і жив досить скромно, хоч всї знали, що він чоловік маючий. Під его зарядом був також фонд задатковий урядників банку, котрий виносив до 120.000 К. і показало ся, що сей фонд не лиш не нарушений, але ще й винен Єлїнекови 17.000 К. Звістно також було, що Єлїнек мав в банку 80.000 К котрі одержав по жінцї.

Спроневірене відкрито слїдуючим способом: При ревізиї книг знайдено якусь малу незначну похибку. Записана позиция в книзї касовій не згаджала ся з позициєю в головній книзї. Отже щоби ту похибку поправити зажадали від Єлїнека, щоби він пішов по контрольну книгу для чеків до товариства жірового і касового. Єлїнек пішов до тої інституциї і мав вернути звідтам в як найкоротшім часї, але коли не вертав, впало зараз підозріне на него і розпочала ся ревізия каси. В який спосіб Єлїнек допускав ся дефравдациї, ще не звістно докладно; але то знає ся, що він найбільше манїпулював чеками. Банк відбирав гроші на чеки, на котрі роблено консиґнацию. З тою консиґнациєю ішов відтак слуга банковий з одним урядником туди, звідки треба було відобрати гроші, і приносив їх до банку. Єлїнек писав консиґнацию, але не віддавав того дня і писав на нїй дату слїдуючого дня, отже фальшував, а відобрані гроші умів якось зручно дістати в свої руки. Тепер вийшло на верх, що він грав на біржі і раз виграв 120.000 К, але далеко більше програв; також брав він участь у всїляких підприемствах промислових.

Сяк чи так, чи то від такої ворожби, чи з иншої якої причини, досить, що Безіменний уже в перших днях свого житя будив обаву. Метким не був, хитрим анї трохи, просто відміна була то, а не вовк. Коли Драб гриз, кров пив, Безіменний проливав сльози і все над чимсь милосердив ся; коли Драб скреготав зубами і готовив ся на якусь нову виправу, Безіменний тільки лоб до землї спускав і воркотів якісь нерозважні думки. А і так бувало, що піднесе писок до скруглого місяця і так жалібно виє, що аж у вовчиці серце болить. І она разом з ним починає вити.

— Не на добро то, нї — зітхає старий вовк.

Прочуває то і сама вовчиця та обтирає чим скорше сльози. А чим дальше, тим щораз гірше було, тим родичі тяжше журили ся. З тим малим трудно було що почати: нї в право, нї в лїво. Нї то не уміло схопити за горло, як треба, нї то жваво кинути ся на добич, словом до нїчого не було. Бувало, возьмуть его на лови, а він з милосердия пропустить найспокійнїйше заяця попри себе... Драбови як тільки удало ся попасти в череду, то зараз зубами рвав, що лиш можна було, зі всїх сил і з приналежним стараньем, а Безіменний тільки сховає під себе хвіст і утїкає на бік, як би зовсїм до него не належало. Ба, схопили его раз навіть на сьмішнім вчинку: слухав, як соловії сьпівають....

Батько і мати всего вже пробували: і упоминали остро і за уха сїпали і сьміяли ся з него, щоби таким робом почуте сорому у нїм збудити; хапали ся і инших способів вовчої педаґоґії — а він, який був, такий і остав ся! Кидай горохом об стїну.... они своє, а він своє. Сяде собі бувало, понурий, задуманий. З похиленим писком і все думає, чого то ворона кракала, тай чи скоро сповнить ся еї ворожба. Не мав нї дрібки охоти до вовчих справок, а по голові снували ся ему якісь дивні, дуже дивні думки. Таку вже лукаву вдачу мав, все мусїв знати, а на що, і по що і для чого?... Родичі нераз аж видержати не могли, такий гнів нападав їх.... Ще як би то з него мав бути борсук, котрий вже з роду призначений на вченого, або крет-інжінер, або яке инше фільософічне сотворінє, — але вовк, вовчого роду, вовчиско, що повинен славити ся лише відвагою!... І от, яке то вродило ся.

— І в кого ти вдав ся, ледащо якесь! — ричав гнївно старий вовк. — Ми нїколи у своїм роді не мали таких плаксіїв! Все один в другого був славним вовком! По щож ти журиш батька і матїр? Чи ти не бачиш, як мати гіркими слїзми плаче? Що?!

На такі дорікання Безіменний бере хвіст під себе, похилить писок низько, низенько і лише очима клїпає та клїпає.

— Чогож ти собі з брата не береш прикладу? Що?!

І при тих словах старий вовк нераз дер нездарного сина за уха.

Безіменний задрожить, гляне на батька і як звичайно, відворкне своє „не можу“.

— І чому ти не можеш? — допитує ся старий, а сам ледви здержати ся може, аби не побити сина, що лише гризоту ему справив. — Чи у тебе таланту нема, чи охоти, що? Забагає ся тобі, дурню, людского хлїба? Вороняччого краканя наслухав ся?... Що?...

І старий знов термосить его за уха або по лобі лусне; раз, другий і третий...

А злосливий Драб що олію до того огню доливає.

— Ох брате, брате! — каже бувало голосом як Юда — чого ти так тата тай маму журиш? По що тобі леда кракане подобає ся? Замість крадькома слухати соловіїв а в голові якісь чудацкі думки носити, не красше би тобі, брате, почати жити по вовчому. Таже ти вовк!

Такі Юдові слова Драба ображали Безіменного, він не любив, аби ему хто випоминав его замилованє до сьпіву соловіїв. Нераз не видержав і відворкнув:

— А чомуж то я вовк?

Драб лише ждав на ту відповідь; засьміяв ся на цїле горло:

— Ха-ха-ха! бо ти вовком уродив ся?

І тогди то на велику радість Драба старий вовк заливав Безіменному тільки сала за шкіру, що з нещасного піт потоками лив ся. „От чому! от чому!... Тепер то вже будеш тямити своє „по що а длячого“... Сам засьпіваєш як соловій!...

Показало ся, що він побоював ся що дня якоїсь контролі і для того так пильно що дня приходив до бюра і не брав урльопу.

Єлінек має 36 літ, оженив ся перед пяти роками і єсть батьком одної дитини; в банку діставав він 5000 К. платні. Підчас коли в єго помешканю відбувала ся ревізия, наспіла з Ґрайфенштайн телеґрама до жінки з просьбою, щоби она пішла до директора Кукса і старала ся погодити з ним справу. Телеґраму забрала поліция. З Кремс наспіла вість, що там знайдено над берегом Дунаю пальто, капелюх, торбу з листами і паперами на імя Єлінка. Поліция в Кремс єсть тої гадки, що Єлінек утопив ся, але віденьска поліция тому не вірить. На 2.200.000 К. знайшло ся покрите в майні Єлінека і грошех уміщених у всіляких підприємствах. Арештовано директора електричного підприємства, котрий знав о надужитях Єлінека і визискував єго.

— **Помер** дня 19 с. м. Ігнатий Пизуньский, старший радник рахунковий ц. к. Намістництва.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Сим подає ся до відомости, що дня 15 с. м. привернено загальний рух на шляху Гнїздичів-Кохавина-Ходорів.

Після оповіщеня заміщеного в часописи „Wiener Zeitung“ розписано оферту на будову одноторового в приближеню 4.760 м. довгого тунелю Босрук на шляху зелізниці державної Кляве-Штаперлінґ Зельцман. Оферти зладжені відтак що до північної і осібно що до полудневої сторони того тунелю, буде принимати са найдальше до 14 жовтня 1902 до год 12 в полудне в ц. к. Дирекції будови зел. держ. у Відни. — Услівя і инші залучники можна переглянути в згаданій ц. к. Дирекції, або в ц. к. Управі будови в Віндішґарстен.

Телеґрами.

Відень 20 вересня. Міністер др. Резек повернув з Праги до Відня. — По довшій перерві буде Є. В. Цісар уділяти загальних авдиенций в понеділок дня 22 с. м. в четвер дня 25 с. м. о 10-ій годині рано.

Відень 20 вересня. До Wiener Allgem. Ztg. доносять, що поголоски о уступленю кн. Айленбурґа, німецкого амбасадора у Відни, суть передчасні.

Копенгаґа 20 вересня. Анґлїйский яхт королївский прибув сюди вчера по полудни. На яхтї була анґлїйска королева, даньский король і королївска родина.

Берлин 20 вересня. Тутешні часописи доносять, що з початком жовтня прибудуть сюди бурскі ґенерали і забавлять в Берлинї 5 днів. На їх приняте утворив ся комітет.

Курск 20 вересня. Шах перский від'їхав вчера о 4-ій годинї по полудни з Росиї до Персиї. На двірци попращали єго цар, вел. князї і міністри.

Пекін 20 вересня. Російский посол заявив, що Росия постановила з днем 28 жовтня видати Хінї полудневу часть Манджуриї і зелїзницю Нючван-Шангайкван.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через н. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цінї 8 К за комплет.

Оповіщенє

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

І бив єго, бив без кінця, без міри. Але і то нічо не помагало...

* * *

Бійки, намови, науки — нічо не помагало... Однак, сяк чи так, всеж шкода власної дитини... І найгіршу дитину раді би родичі якось вивести в люди... Отже вовк з вовчицею почали клопотати собі голову тою справою, стали раду радити зі знакомими, удали ся навіть і до ученого борсука по раду, хоч то для власного сина не зробить ся!... Просили о протекцию сороку, котра тогди за мудрі бесїди мала великий вплив і велику силу; притім вивідували ся про ріжні опорожнені посади. І все надармо; такого дивного вовка нїхто не потребував... Старали ся, старали ся, як могли, аж вкінци махнули лабами, а нехай єго там!... Нехай і на пса зійде, коли такий до нїчого вдав ся! Довго з собою бороли ся, довго надумували ся, бач гордість вовча не дала їм від разу рішити ся. Хоч то сидїти на ланцуху не вовче але собаче дїло, та всеж є спокій, а і їсти є що: помиї, лупину, а часом і дещо злишного: Вправдї терпить від того гордість, та що почнеш?... Всеж то лучше, як от так ото марнїти.

Зітхнув старий вовк і завів сина до Алпатича на ринок. Поклонив ся купцеви, похвалив сина, обіцяв се і те і лишив єму Безіменного...

— Ну, тіш ся стара! — крикнув до жінки, вернувши: Сяк чи так, а в кінци удало ся хлопця на людей вивести...

Однак не довго тревала ся радість: по кількох днях відпровадив Алпатич синка до родинного гнїзда.

— Не для мене той твій синок! — каже. — Рад би я тобі, свате любий, догодити, та щож, брате дорогий, той малий до наших справ непривик. Нам треба справдешного пса, щоби і схопити вмів і голос мав, як Бог приказав, а до того шоби і хвостом весело махав і з паном жив в як найлучшій згоді. А твій синок анї зубів не має, анї голосу, не уміє нїчого схопити, все лиш сидить понурий, задуманий та підозрілий: нуж задумує що не добре... Возьмиж єго собі, мій приятелю!

Вовк не відповів нїчого, тілько тяжко зітхнув... Довго сидїв і думав, думав аж знов щось видумав. Повів сина на лісну поляну.

— Ну синку, не гнївай ся на нас. Дали ми тобі з матерію добрий кожух, острі зуби, сили досить. Вчили ми тебе, по змозї як найлучше, а тепер пора вже, щоби ти сам про себе думав... Може ти собі сам красшу дорогу найдеш. Ми, мій синочку, клопотів і без того маємо досить.

І от Безіменний остав ся сам один в лїсї і став шукати способів до житя.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачва, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Ві...
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/5 до ...
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берегомета
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і свята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 15/9 в неділї і свята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до ...
	3·11	„ Янова від 1/5 до 15/9
	3·20	„ Зимноводи від 1/5 до ...
	3·26	„ Брухович „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанці, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 1/5 до 15/9
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берлина, Варшави з Орлова від 15/5 до 15/9
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачва, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і свята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івоничя
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 1/5 до 15/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·55		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковова
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 15/9 до ... дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 1/5 до 30/6 і від 15/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописів Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І н с е р а т и

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).